

Εκείνες οι ματιές...εκείνη η χαρά... (αναασασμός) Όμως είχα θυμώσει που άργησε, ένοιωθα εγκαταλειμμένη... Δεν ήξερα τι έζησε, πως έζησε... Κι ωστόσο πάντα τον ευχόμουν, πάντα τον μνημόνευα στις προσευχές μου. Τώρα που ξέρω τι έζησε, πόσο σκληρή είναι η ζωή και στην ξενιτειά, τώρα τον πονάω. Με καταλαβαίνεις;

ΖΑΦΕΙΡΑ: Να σου πω εγώ πόσο δύσκολα ήταν τα πράγματα τότε, όπως τα έχω ακούσει από τον πατέρα μου και τους θείους μου.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Ναι, τώρα τον συμμερίζομαι, τον πονάω... Όμως, Ζαφείρα μου, τώρα είναι πολύ αργά... Στην ηλικία μου, στην κατάστασή μου... χήρα γυναίκα...

ΖΑΦΕΙΡΑ: Τι θα πει στην ηλικία σου. Η αληθινή αγάπη δεν έχει καμία σχέση με τα χρόνια. Και τι θα πει χήρα γυναίκα. Όλοι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα στη ζωή. Γιατί μόνο για τους νέους είναι η ζωή;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Αχ, είναι αργά, Ζαφείρα μου, πολύ αργά... Θα ήταν ωραία, πολύ ωραία αλλά... είναι αργά.

ΖΑΦΕΙΡΑ: Όχι, μην το λες. Ποτέ δεν είναι αργά. Η ζωή έχει πάντα ενδιαφέρον. Και όλοι έχουν δικαίωμα στη ζωή.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Σ' ευχαριστώ, μου δίνεις κουράγιο, σ' ευχαριστώ. Δεν ξέρω... δεν ξέρω τι να κάνω με τούτο που μου ξημερώθηκε... Είχα ηρεμήσει, είχα ησυχάσει, τα είχα θάψει όλα... Και ξέρεις, νομίζω πως είναι και άρρωστος. Δεν ξέρω τι έχει, αλλά αισθάνομαι ότι πρέπει να του βρεθώ, να του συμπαρασταθώ..

ΖΑΦΕΙΡΑ: Να την η αγάπη !! Αυτή είναι η αληθινή, η πραγματική αγάπη. Το ότι θέλεις να του βρεθείς.

ΘΕΟΔΟΤΗ: (Με περίσκεψη, σταυρώνει τα χέρια και σαν να μονολογεί) Τούτο είναι το μεγάλο δίλημμα... που λέει ο Χριστόδουλος. Το θέλω και το πρέπει!

ΖΑΦΕΙΡΑ: Όταν αυτό που θέλεις δεν το παίρνεις από κάποιον άλλον, δεν το κλέβεις δηλαδή, γιατί να μην το πάρεις;

ΘΕΟΔΟΤΗ: (με πάθος) Δεν ξέρω, δεν ξέρω... όμως σε σένα μπορώ να το πω, να το ομολογήσω, να το παραδεχτώ. (με συγκίνηση). Ναι, τον θέλω, τον αγαπάω.. τον πονάω....Καταλαβαίνεις;

ΖΑΦΕΙΡΑ: Αν καταλαβαίνω... Με γεμίζεις χαρά που το λες, το παραδέχεσαι.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Αχ, Ζαφειρούλα μου, να είσαι καλά. Ξέρεις πόση ανακούφιση μου δίνεις; Πόση παραθάρρια... Δεν ξέρω τι θα κάνω, μην πεις τίποτα πουθενά. Αλλά νοιώθω μεγάλη ανακούφιση που σου άνοιξα την καρδιά μου... Έλα, πες ένα τραγούδι, κούκλα μου, από εκείνα τα δικά σου με την όμορφη φωνή σου. Αυτό που είπε πως έχει ο Μαθιός.

ΖΑΦΕΙΡΑ: Έλα να το πούμε μαζί....(τραγουδάει, η Θεοδότη μουρμουρίζει) Χωριό μου, χωριουδάκι μου...

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ (τελευταία)

(Η Θεοδότη ποτίζει τις γλάστρες της – έρχονται η Χρυσάνθη με τη Ρένα.)

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Μας είπαν πως σ' αυτή τη γειτονιά φτιάχνουν καλό καφέ....

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κι εγώ έλεγα ποιος θα μου κάνει παρέα να πιούμε τον καφέ. Καλώς ήρθατε, καλώς ήρθατε, περάστε, καθήστε. Εγώ ήρθα να σε πάρω κυρία Θεοδότη για τα κόλλυβα, σε περιμένει η γιαγιά μου.

ΡΕΝΑ»

ΘΕΟΔΟΤΗ: Ναι, παιδάκι μου, το έχω υπ' όψη μου. Καθίστε να πιούμε τον καφέ και θα πάμε. (φεύγει μέσα – Χρυσάνθη και Ρένα κάθονται.)

ΡΕΝΑ: Και πόσα χρόνια λείπετε από το νησί, κυρία Χρυσάνθη;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Σταμάτησα να τα μετρώ.(σκέφτεται) 50-60 ούτε ξέρω.

ΡΕΝΑ: Λέω πώς θα ήταν το νησί όταν φύγατε!

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ω! πολύ διαφορετικό... Έχουν αλλάξει πολλά πράγματα.

ΡΕΝΑ: Και δεν ήρθατε ποτέ όλα αυτά τα χρόνια;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: (με αμηχανία) Ναι, αλλά λίγες φορές και πάντα για λίγο... (έρχεται ο Χριστόδουλος)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Γεια σας. Τι κάνεις, Χρυσάνθη, πώς τα βλέπεις τα πράγματα;

ΡΕΝΑ: Εσείς γνωρίζετε βέβαια.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Από μικρά παιδιά. Έχουμε τόσα χρόνια να ειδικωθούμε.. Αλλά ξέρεις, με τους παιδικούς φίλους νοιώθεις πάντα σαν να ήταν χτες που τους είδες.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Μόνο που δεν τους αναγνωρίζεις καμιά φορά με τις αλλαγές που φέρνει ο χρόνος.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Είναι όμως πάντα δικοί κι αγαπημένοι. (έρχεται η Θεοδότη με τους καφέδες)

ΘΕΟΔΟΤΗ: Συγνώμη, έφτιασα μόνο τρεις καφέδες.

ΡΕΝΑ: Μη στενοχωριέσαι, κυρία Θεοδότη, εγώ δεν θέλω, το δικό μου θα τον πιει ο Κύριος Χριστόδουλος. Εγώ θα φύγω, θα πάω να βοηθήσω τη γιαγιά.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Τότε, κοιτάξε. Θα έρθω κι εγώ μαζί σου. Χρυσάνθη μου, δεν θα με παρεξηγήσεις, θα σου κρατήσει συντροφιά ο Χριστόδουλος. Να με συγχωρείς, το έχω υποσχεθεί στην Αντριάνα, αύριο βλέπεις είναι το μνημόσυνο του μακαρίτη του Σωτήρη.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Όχι, όχι, να μη γίνω εμπόδιο, να φύγω. Έτσι πέρασα να σε δω. Αλλά κάνε τη δουλειά σου, θα καθήσουμε λίγο με το Χριστόδουλο.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Καλά, μόνο αν φύγετε, βάλτε μέσα το δίσκο και τραβήξτε την πόρτα.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Πήγαινε μη στενοχωριέσαι, δεν είμαστε ξένοι. Άλλωστε εδώ θα μας βρεις όταν γυρίσεις. Έχουμε να πούμε τόσα πολλά...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Και πάλι συγνώμη, κυρία Χρυσάνθη μου, έλα αύριο το απόγευμα να τα πούμε με την ησυχία μας. (φεύγουν Θεοδότη και Ρένα)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Μια ωραία ευκαιρία να βρεθούμε μόνοι. Χρυσάνθη, πάντα σε σκεφτόμουν με ιδιαίτερη έγνοια. (Κοιτάζονται τρυφερά και εξεταστικά.)

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Κι εγώ σε σκεφτόμουν, Χριστόδουλε. Ήσουν πάντα το καλλίτερο που θυμόμουν από την ζωή μου στο νησί μας. Ήσουν το πρώτο και το μόνο μου χτυποκάρδι. Δεν ξαναγάπησα, Χριστόδουλε, δεν δέθηκα με άντρα.